WEEKBLAD

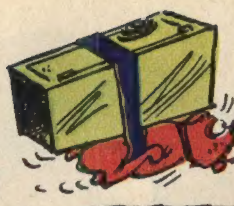
Pep

Nr. 36

7 sept. 1968
35 ct. per week,
losse nrs. 45ct.
België 7 fr.

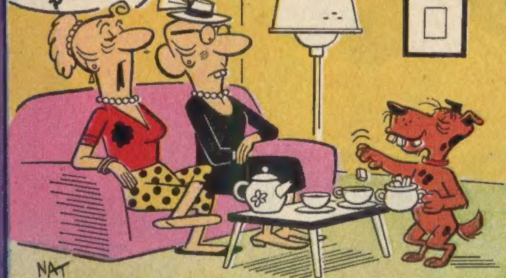

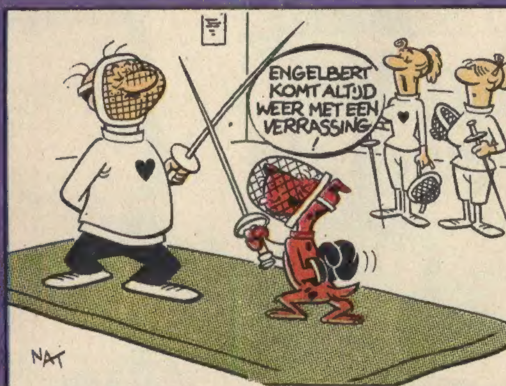

SPORTVERRUWING

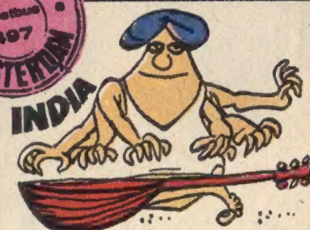
In Saigon werd een doelverdediger het veld uitgestuurd omdat hij behalve zijn zakdoek en beenbeschermers ook ... een pistool op het lijf droeg. De sportieve bangerd verklaarde angst te hebben voor het ruwe spel van zijn tegenstanders. De scheidsrechter zag dat het pistool was geladen, zekerde het en stak het met een verheugde glimlach op 't gelaat tussen zijn broekband. „Hij hoeft maar bang te zijn voor elf kerels; ik voor tweeëntwintig," voerde de handhaver van de voetbalwetten aan.

Mogen we een kleine suggestie geven om PEP nog beter te maken? Plaats iets over muziekinstrumenten uit India. Machtig mooi!

Erik Gompaerts en Karel Waterman, Epe

MIS

Volgens mij hebben jullie een afschuwelijke vergissing gemaakt met de PEPplaat in PEP 28 van Walter Godefroot. Dat is Godefroot niet, maar Klaas Flandria van Leuven-Sport. Het staat nota bene op zijn trui.

Paul van der Voort, Alkmaar

de SKBLLLZ

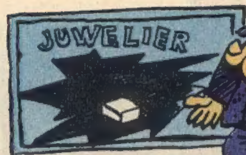

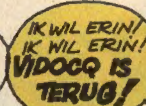

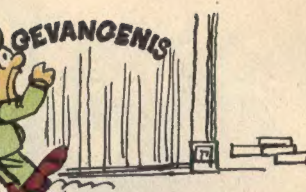

PEP Uitgave van De Geïllustreerde Pers N.V., Stadhouderskade 85, Amsterdam. Postbus 497. Abonnementsprijs voor Nederland 35 cent per week of f 4,55 per 13 nummers; voor buitenland worden prijzen en condities op aanvraag gaarne verstrekt. Losse nummers 45 cent. Telefoonnummer voor vragen en mededelingen van abonnees: 020 729788. Girobetaling: indien U het blad per post onder adresband ontvangt, op postgirorekening 330021

LSD

In PEP 25 stond dat Paul Mc. Cartney het liedje „Lucy in the Sky with Diamonds" schreef naar aanleiding van een tekening die zijn zoontje had meegebracht. In werkelijkheid heeft het liedje deze titel omdat de eerste letters van de titel het woord LSD vormen. Zoals u weet is dat een bekend verdovend middel.

Bert van Essen, Voorburg

Hoewel het een het ander niet uitsluit, ontkent Paul het woordgrapje dat jij hem toedicht.

HOE-HOE

Ik zou u willen vragen hoe je aan het origineel van zo'n indianenplaat kunt komen zoals in PEP 19 tot en met 24 staan. Kunt u niet weer zo'n prijsvraag maken waarbij originele tekeningen als prijzen worden gegeven?

F. v. d. Plas, Breda

Misschien.

Ma'stricht

Limburgers in het algemeen en Maastrichtenaren in het bijzonder zijn tamelijk chauvinistisch, zegt Johan van de Velde in PEP 22. En wat zijn Hollanders dan wel, beste Johan? Over het algemeen moeten de Hollanders toch ook niets van de Limburgers hebben? De enige Limburgse club die in PEP heeft gestaan, is MVV. Misschien heb jij nog wel meer tegen Limburg dan PEP zelf!

Anke Vriens, Maastricht

In het begin van het verhaal van Ravian zitten twee afstotende fouten, te weten: 1. Er staat: „In een villa op een planeet van de dubbelster Arcturus..." Als astronomieliefhebber meen ik te mogen opmerken dat Arcturus helemaal geen dubbelster is.
2. Ravian zegt: „Pfff, vijf minuten om duizenden lichtjaren af te leggen." In de mening dat dit de afstand Arcturus-Aarde betreft, maak ik u er attent op dat Arcturus eenenveertig lichtjaren van de aarde afstaat.

Bertho Driever, Wageningen

1. Inderdaad, Arcturus of Boötis gaat eenzaam door het heelal. 2. Ravian moest helemaal niet naar de aarde.

PEP

KNAL GOED

DEZE WEEK

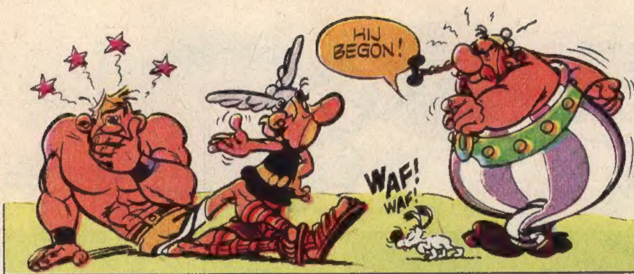

* WAAR HEB IK DIT NOU WEER AAN TE DANKEN?

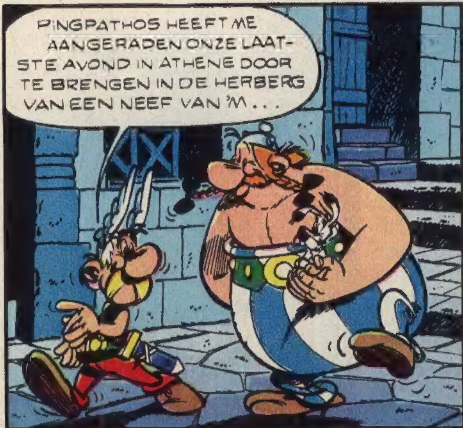
van PEP, Amsterdam, bij voorkeur door middel van de stortings/overschrijvingskaart die U wordt toegezonden. Adresverandering drie weken tevoren op geven met vermelding van oud en nieuw adres en wijze van ontvangst (post of wederverkoper) aan PEP, afd. abonnementen. postbus 497, Amsterdam.

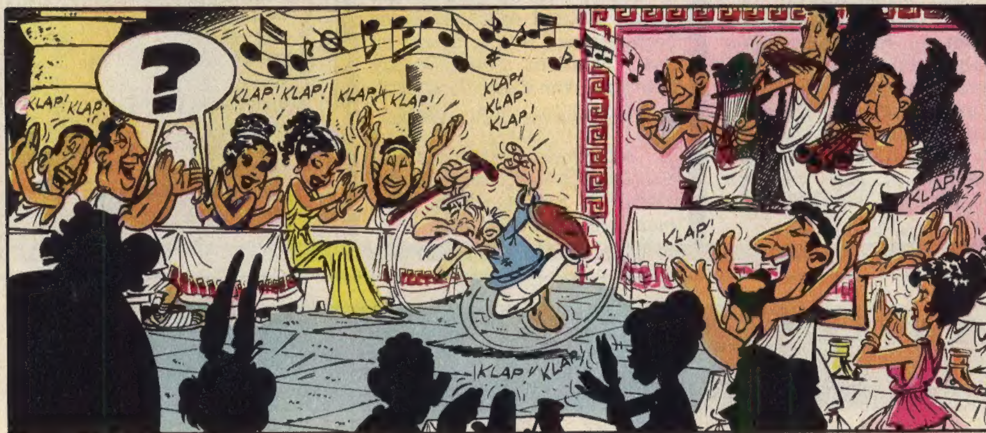

TEKST: GOSCINNY
TEK: UDERZO

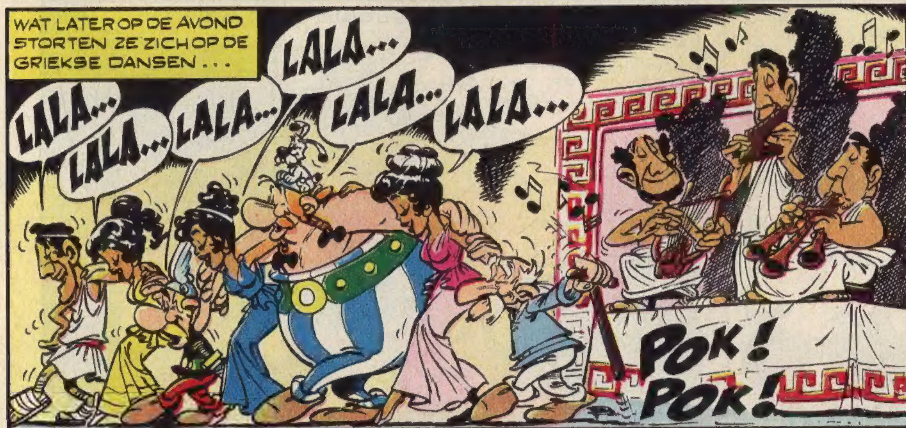
Asterix en de

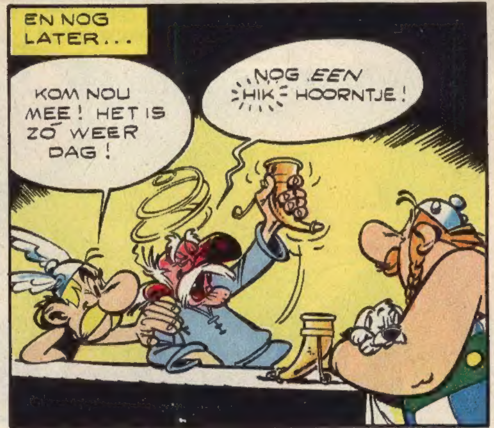

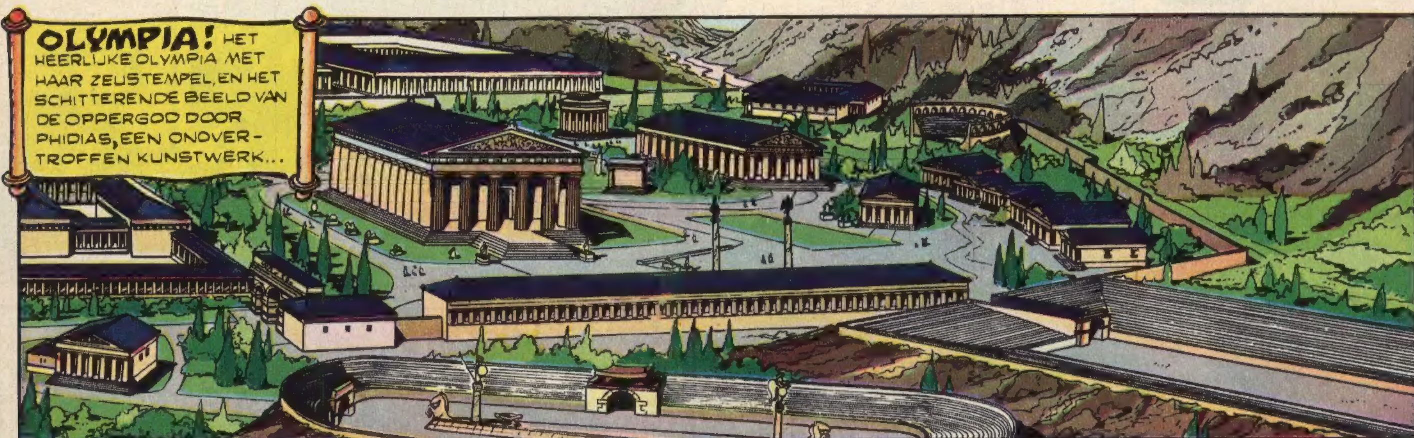

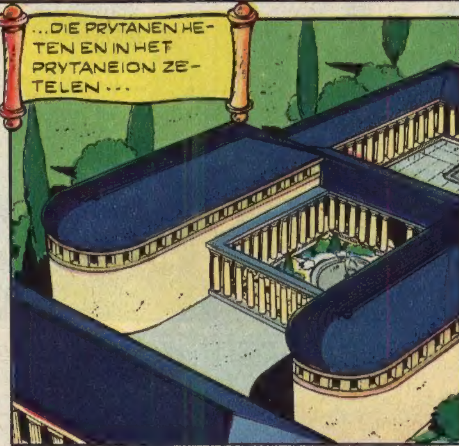

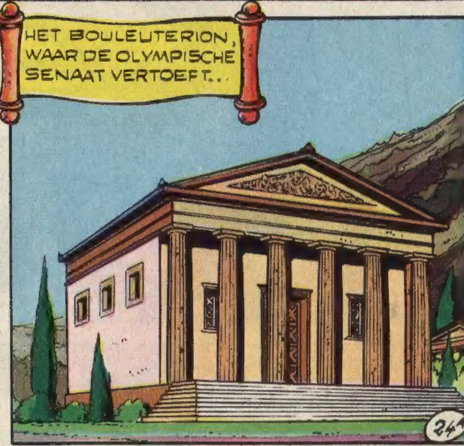
OLYMPISCHE SPELEN

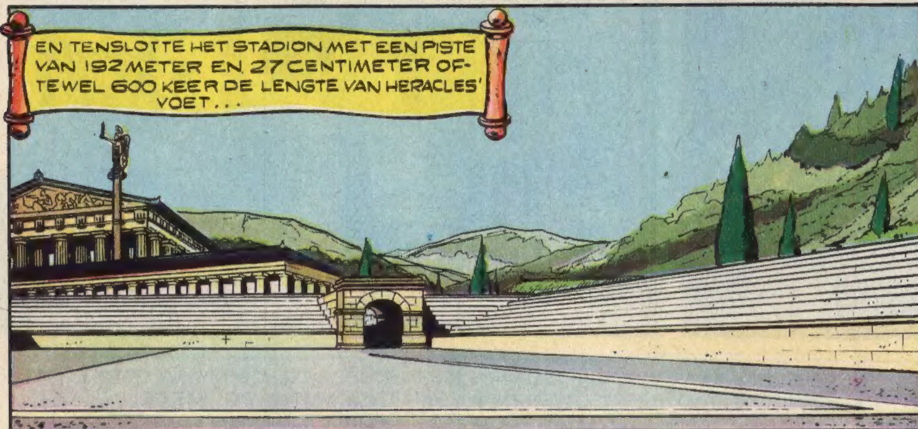
Onder leiding van hun gids maken de Galliërs een toeristische trip door Athene met tot besluit een lekker etentje bij .... 'n neef van Pingpathos. De laatste avond is inmiddels alweer aangebroken...

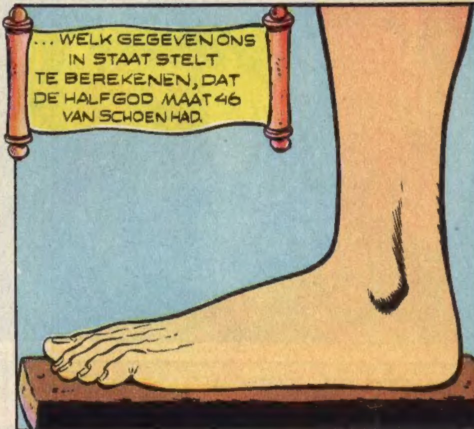

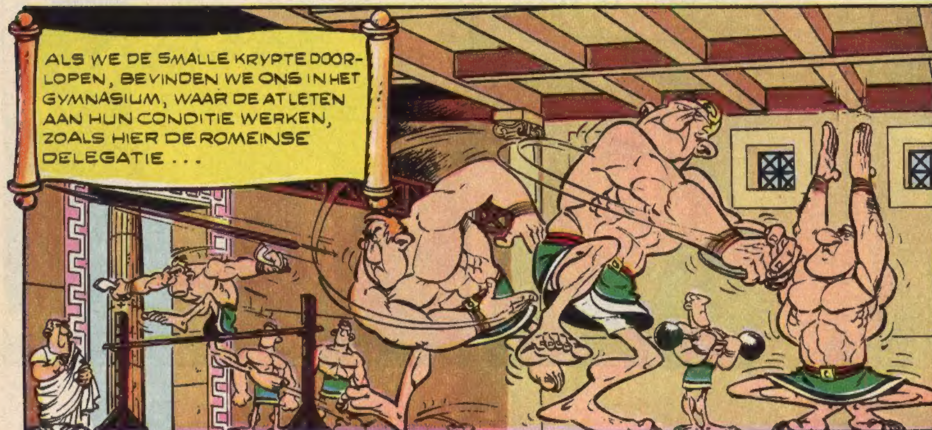

WORDT VERVOLGD

Vidocq
EN DE KONING VAN DE ONDERWERELD
IN EEN ACHTERBUURT VAN PARIJS REGEERT DE "VODDEBAAL", DE ONGEKROONDE KONING VAN DE ONDERWERELD, MET HARDE HAND....
D'RUIT, ZWIJNEN!

DOOR TIM MARAN EN HANS G. KRESSE
IK ZAL JE LATEN ZIEN DAT 'T OOK ANDERS KAN!
DE VODDEBAAL IS WEER BEZIG!

SMEERLAPPEN!
TOK!
!!

LEVER ME ZOIETS NIET NOG-ES!!
...EN IK HEB WEL GENOEG GEZIEN!

EEN HALF UUR LATER.... OP HET HOOFDBUREAU VAN DE POLITIE.....
U HEEFT ME LATEN ROEPEN, MONSIEUR HENRI?
JA, FRANÇOIS, GASTON KOMT ME NET VERTELLEN DAT DE VODDEBAAL WEER BEZIG IS GEWEEST!

HIJ HEEFT TONI, PIERRE MET 'T BAKKES EN KLEINE FRANS MET DE KOPPEN TEGEN MEKAAR GESLAGEN BIJ DE KROEG VAN SCHELE LOUIS!

PRECIES! MAAR VANNACHT IS DAAR OÓK AL IEMAND NEERGESLAGEN EN BEROOFD! HIJ HAD OÓK EEN BLOEDENDE HOOFDWOND...DUS DENK IK DAT....

EEN BLOEDENDE HOOFDWOND, ZEGT U?! AHA! DAN WEET IK WEL WIE DE DADERS ZIJN!
EHH... WAT BEDOEL JE, VIDOCQ?! IS HET DAN NIET DE VODDEBAAL??

DE VODDEBAAL ? NEE, INTEGENDEEL! DIE HEEFT ONS JUIST DE DADERS AANGEWEZEN!

LAAT DE KERELS DIE GASTON NET NOEMDE: DIE TONI, PIERRE EN FRANS MAAR ARRE-STEREN, MONSIEUR HENRI.... WANT *DAT ZIJN DE DADERS!*
MAAR ... MAAR HOE....

DE VODDEBAAL MAG DAN 'N GROTE-SCHURK, EEN DIEF...EEN INBREKER ZIJN, MAAR HIJ HEEFT *EEN* ZWAKKE PLEK!...

...HIJ KAN GEEN BLOED ZIEN!!

DAAROM TUIGT HIJ ALTIJD IEDEREEN AF DIE IN ZIJN WIJK BLOED LAAT VLOEIEN! DA'S VASTE PRIK!

DE DRIE KERELS DIE HIJ EEN AFRAMMELING HEEFT GEGEVEN, ZIJN VAST EN ZEKER DE DADERS VAN DIE OVERVAL VAN VANNACHT!
MMMM....

JE BENT TOCH WEL EEN SLIMME KEREL, FRANÇOIS! IK ZAL ZE LATEN OPPAKKEN!
PRACHTIG, CHEF! EN ALS U MIJ NU DE BELONING GEEFT....

ZEG EENS EVEN! JE BENT GEWOON IN DIENST, HOOR!
'T IS NIET VOOR MEZELF, CHEF... MAAR VOOR VODDE-BAAL! IK GA HET 'M PERSOONLIJK BRENGEN!

EN DIE AVOND...
CHEZ LOUIS

AH! HIJ IS ER!
KIJK UIT! POLITIE!

MAG IK ERBIJ KOMEN ZITTEN, VODDEBAAL?
WAT MOT JE, SMERIS?!

WE HEBBEN DE DADERS VAN DE ROOF-OVERVAL VAN GISTERAVOND TE PAKKEN... DANKZIJ *JOUW HULP, VODDEBAAL!*
LET OP JE WOORDEN, SMERIS!!

IK HELP DE POLITIE NIET! NOOIT!!
TOCH WÈL, VODDEBAAL! DE BOEVEN HEBBEN BEKEND! HET SLACHT-OFFER HEEFT ZIJN GELD TERUG!

...IK MOET JE HARTELIJK BEDANKEN! EN HIER IS DE UITGELOOFDE BELONING! PAK AAN! JE HEBT 'M EERLIJK VERDIEND!
E-E-E-EERLIJK VERDIEND?!?

GA WEG MET JE ROT-CENTEN, SMERIS! IK BEN EEN EERLIJKE HARDWERKENDE INBREKER! GEEN VERKLIKKER!
ACH, JE BENT TE STOM OM HET TE BEGRIJPEN! JAMMER!

VOOR DE POLITIE BEN JE ANDERS EEN HELE HULP, AL WEET JE 'T BLIJKBAAR ZÈLF NIET! EN JE ZOU JE VOOR ONS NOG VÉÉL NUTTIGER KUNNEN MAKEN!

D'ERUIT!!!
GOED, GOED, IK GA AL!

OP DE WEG TERUG NAAR HET BUREAU IS ER EEN FANTASTISCH PLAN IN VIDOCQ'S BREIN GERIJPT, DAT HIJ METEEN AAN MONSIEUR HENRI VOORLEGT....EN....
WEL...IK VIND HET BEST! GA JE GANG, FRANÇOIS!
MERCI, MONSIEUR HENRI!

EN ZO, EVEN LATER, IN DE GEVANGENIS...
IK HEB JULLIE UITGEZOCHT OMDAT JULLIE HET....EH...VAK VAN INBREKER NOGAL GOED VERSTAAN!

WE LATEN JULLIE VRIJ.... DE REST VAN JE STRAF WORDT JE KWIJT GESCHOLDEN... MAAR DENK EROM! JULLIE GEDRAGEN JE NETJES TOT IK JE NODIG HEB!
EN DAN SMERIS?

DAN MOGEN JULLIE MET Z'N ALLEN EEN FIJNE KRAAK ZETTEN... ONDER POLITIETOEZICHT!

MAAR DAT KOMT LATER....EERST MOET EEN VAN JULLIE ZICH IN DE BENDE VAN DE VODDEBAAL DRINGEN...'NS KIJKEN...JIJ, LATOUR!

EN JE WAARSCHUWT ME ONMIDDELLIJK ALS VODDEBAAL EEN NIEUWE INBRAAK BERAAMT!

LATOUR SLAAGT ERIN, BIJ VODDEBAALS BENDE TE KOMEN....
HÉ! WE HEBBEN WEER 'N KARWEITJE! KOM VANAVOND BIJ VODDEBAAL!
IK ZAL 'R ZIJN!

DIE AVOND, BIJ VODDEBAAL...
'T WORDT 'N HONDJE VAN 'N KRAAK! IN DE VILLA VAN DIE STINKENDRIJKE TILLIERS!

WORDT VERVOLGD

Boven: Actiefoto van Rudy Don, die in 1967 werd gekozen tot de beste werper. De werper is bij honkbal belangrijk. Vaak hangt het van zijn tactiek af of een wedstrijd gewonnen of verloren wordt.

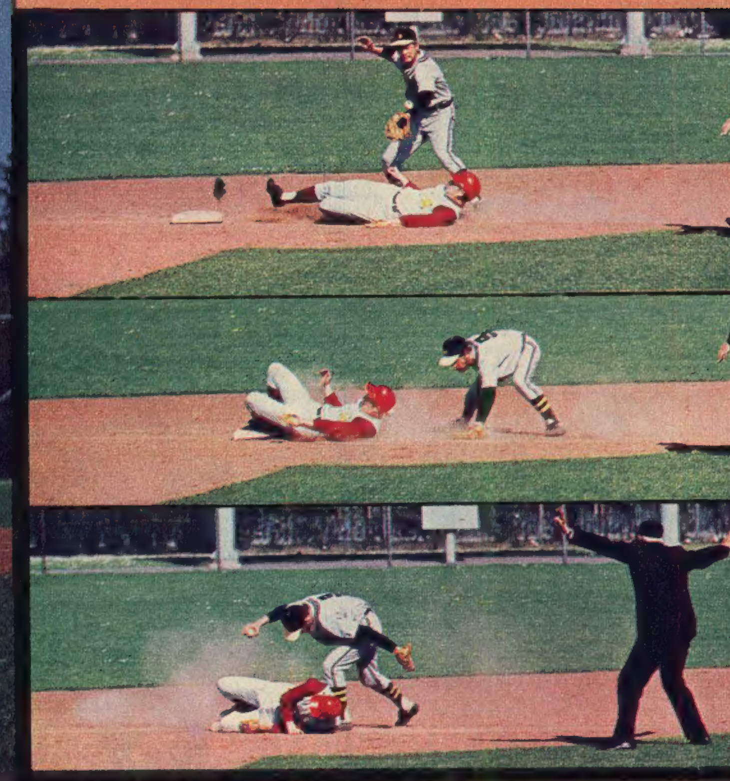
SPORT VOOR KNUPPELAARS

Bij een belangrijke honkbalwedstrijd in een van de twintig grote steden van Amerika — „Baseball" noemen ze het daar — zit al gauw zo'n honderdduizend man publiek in het speciaal voor deze sport gebouwde stadion. Of stadion, eigenlijk lijkt het meer op een enorme kermis. Vóór het grote spektakel begint en de fans hun kelen schor schreeuwen, is aan alle toeschouwers al een grandioze show aangeboden met beatbands en majorettes, afgewisseld met een optreden voor de stadion-microfoon van een beroemde zanger of komiek. Op het in bijna ieder stadion aanwezige geweldige elektronische scorebord, waarop tijdens de wedstrijd alles wat gebeurt wordt vastgelegd, worden in enorme lichtletters grappen geprojecteerd, die keer op keer een daverend lachen uitlokken. Een enorm spektakel dus, en probeer dan maar als nuchtere Nederlander eens, de eerste de beste Amerikaanse toerist te vertellen dat er ook in Nederland gehonkbald wordt. Vertel maar eens dat het Nederlandse honkbalnegental al jarenlang het beste team van Europa is. Die Amerikaan zal je verbaasd en een tikkeltje wantrouwend aankijken en zeggen dat hij echt niet wist dat de nationale sport van Amerika ook in Europa wordt beoefend. Vraag hem dan hoe hij denkt over onze meestbeoefende sport voetbal, en hij zal zeggen: „Geen onaardig spel, maar de bal is te groot en bovendien, tegen een bal hoor je niet te schoppen. Je hoort een speciale handschoen te dragen waarmee je de bal kunt vangen en je hebt een houten knuppel nodig om die bal ver weg te slaan!"

Rechts: Een van de meest markante honkballers op de Nederlandse velden is Simon Arrindell. In 1966 kreeg hij de „Ballink medaille" voor het grootste aantal homeruns in één seizoen. Simon Arrindell is lid van het Nederlandse honkbalteam.

Links: Han Urbanus (rechts) is een bijna magische naam in de honkbalwereld. Meer dan twintig jaar is hij — eerst als topspeler, daarna als trainer — reeds bij het Nederlandse honkbal betrokken.

De sliding is een veelgebruikte en spectaculaire manier om snel op een honk te komen. Hier zie je zo'n actie, zoals die door onze fotograaf Guus de Jong in drie opeenvolgende fasen werd gefotografeerd.

Het verschil in populariteit in Nederland tussen het schoppen tegen een leren bal en het vangen van de kleine keiharde leren honkbal, die de tegenpartij soms wel honderd meter wegslaat door een zwiepende uithaal van de knuppel, dat verschil heeft een voor de hand liggende verklaring. Want terwijl Amerikaanse jongens op hun zesde jaar al spelen in een van de vele honkbalcompetities, leren Nederlandse jongens van dezelfde leeftijd om hun voeten te gebruiken en vooral niet met hun handen aan een bal te komen. Maar omdat het echt niet alleen de jongens aan de andere kant van de oceaan zijn, die proberen de vier kussens van een bijna driehoekig honkbalveld af te lopen, daarom moet de honkballerij toch wel iets bijzonders bieden. Geld kan het niet zijn, want in tegenstelling tot de harde en stoere Amerikaanse honkballers met hun jaarsalarissen die tot $125.000 kunnen oplopen, zijn de honkballers in Nederland pure amateurs. Wat is het dan, dat bijzondere aan deze echt mannelijke sport? Sensatie? De spanning die spelers en toeschouwers in het honkbalstadion van Haarlem — het mooiste van Europa en met zijn geweldige lichtmasten ook geschikt voor avondwedstrijden — op sommige momenten ademloos doet toekijken en even later weer luid juichend doet opspringen? Precies, dàt is het aantrekkelijke van de honkbalsport: spanning en ongekende sensatie als de beslissingen van de hoofdscheidsrechter fel worden aangevallen door de coach van een van de beide teams. Wilde tonelen als een van de spelers met een snoekduik of een moedige „sliding" nog net een honk probeert te bereiken, waar iemand van de tegenpartij hem al opwacht om hem met de bal in zijn handschoen uit te tikken, waarbij het lang niet altijd zachtzinnig toegaat.

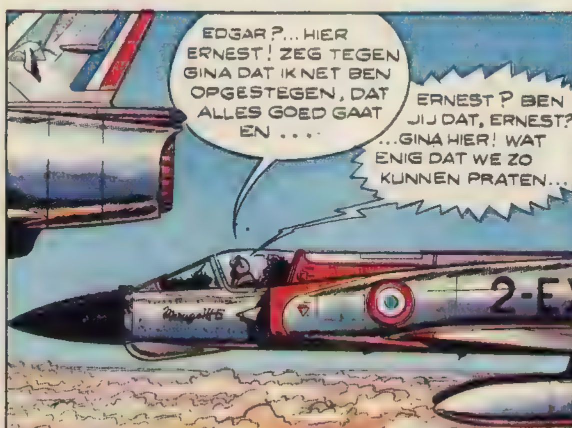
Honkbal, een harde maar eerlijke sport. Niet geschikt voor zachte eitjes, maar wel voor de jongens met durf, doorzettingsvermogen en een ijzersterke mentaliteit. Een sport ook die zo moeilijk is, dat je er de eerste keer lang niet alles van begrijpt. Maar na die allereerste keer ben je dan ook voor altijd verloren, je hebt „het" ondergaan — de honkbalsport zal je nooit meer loslaten!

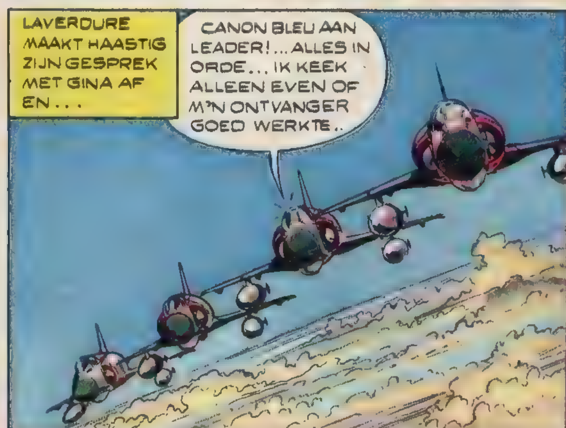
MICK TANGY

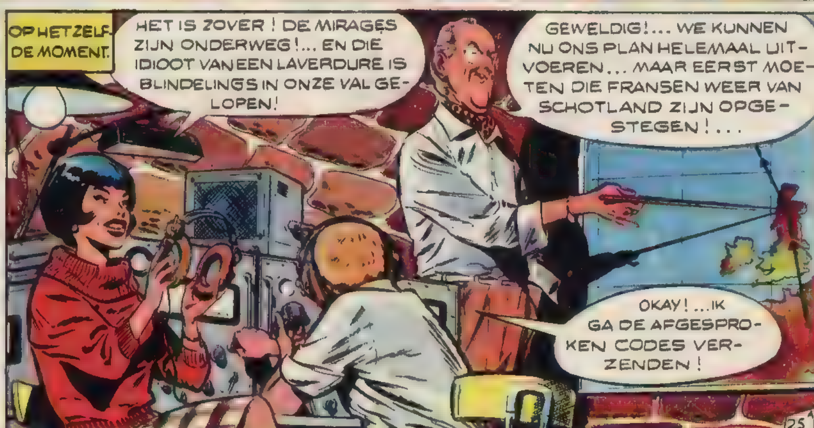
De Grote oversteek naar Groenland is begonnen. De onnozele Laverdure speelt, zonder ook maar iets te vermoeden, de hoofdrol in een afschuwelijk komplot...

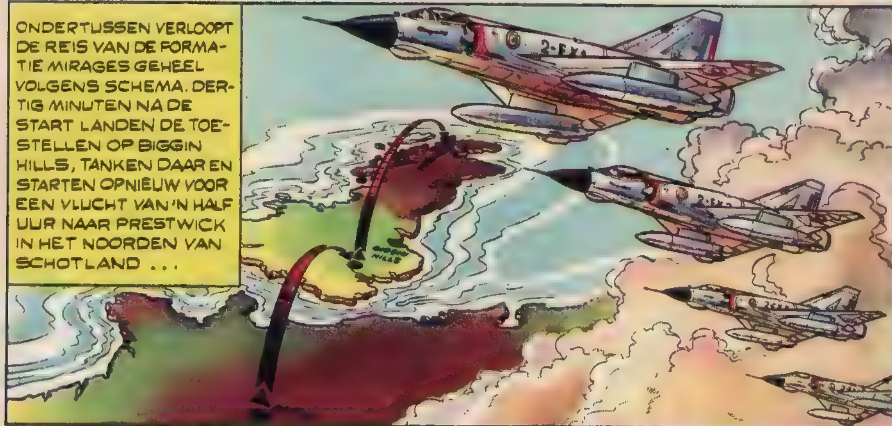

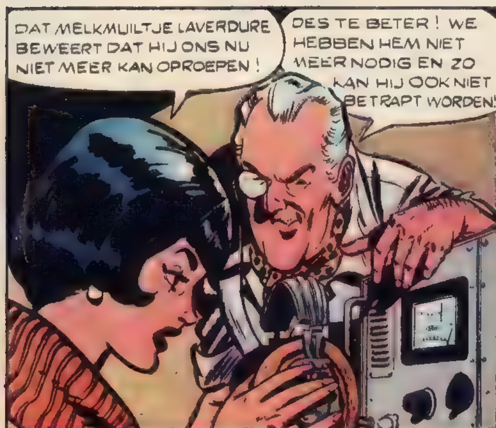

GEVAAR OP GROENLAND

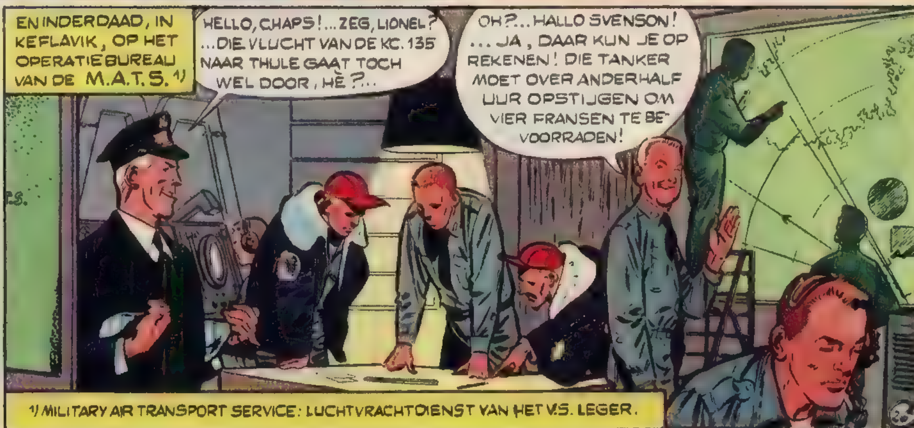
DOOR UDERZO EN J.M. CHARLIER

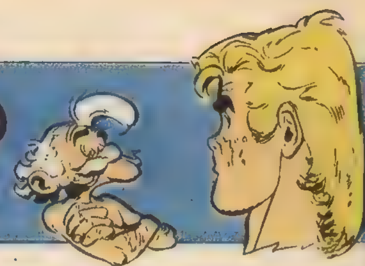

WORDT VERVOLGD

'T WORDT TIJD — ZO VINDT BAAS BIJL OP EEN VROEGE MORGEN — DAT ROBBER EN HIJ TEN STRIJDE TREKKEN TEGEN DE VERWENSTE BARON, DE EDELMAN DIE EEN TIRAN IS VOOR Z'N ONDERDANEN

Robber

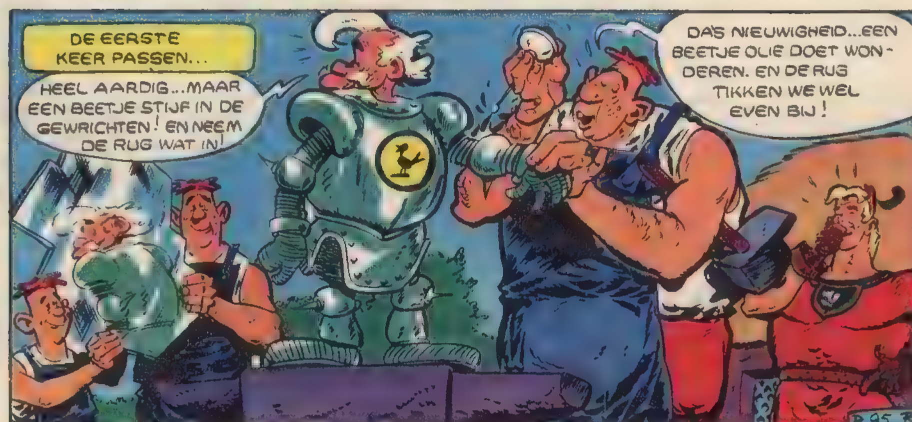

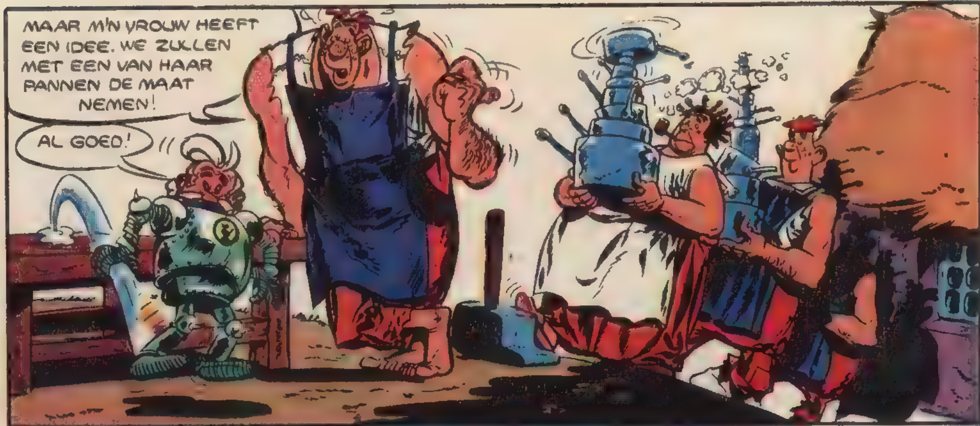

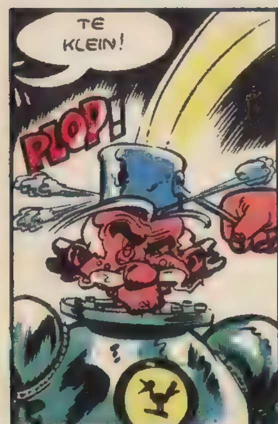

TEKST: J.M.CHARLIER EN TEKENINGEN VAN: UDERZO

...en de VERWENSTE BARON

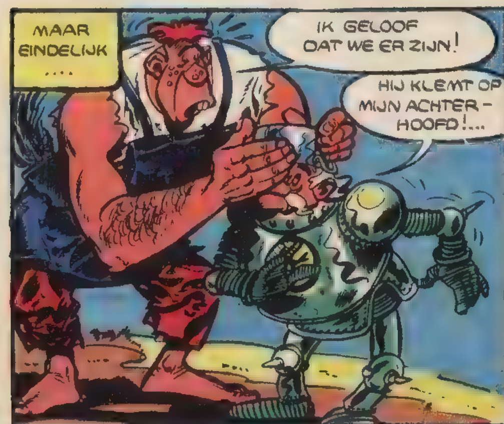

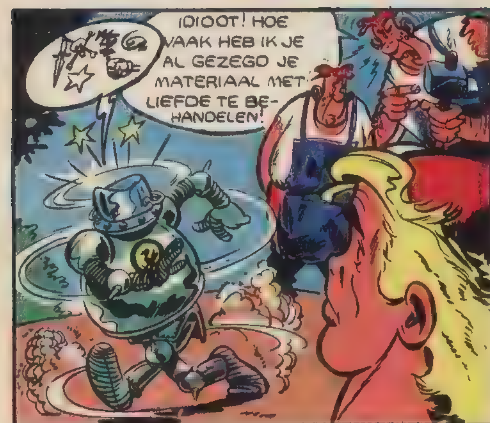

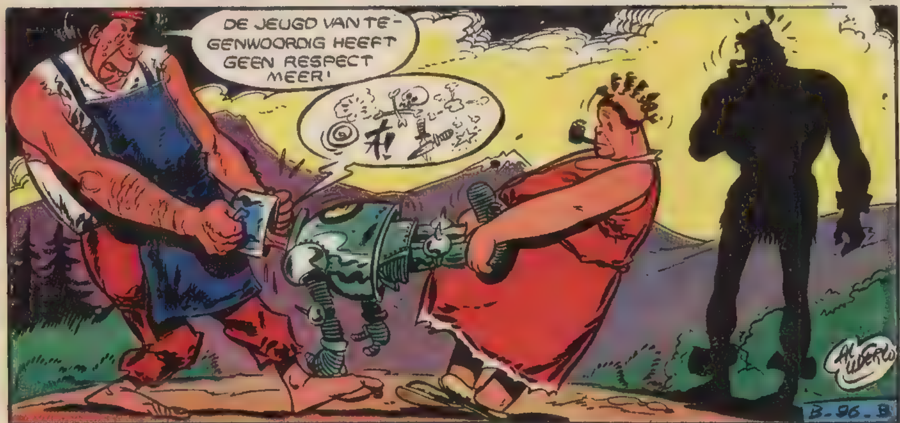

WORDT VERVOLGD

DE MATRADOREN

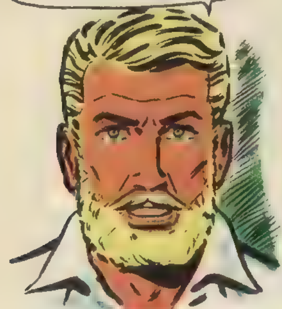

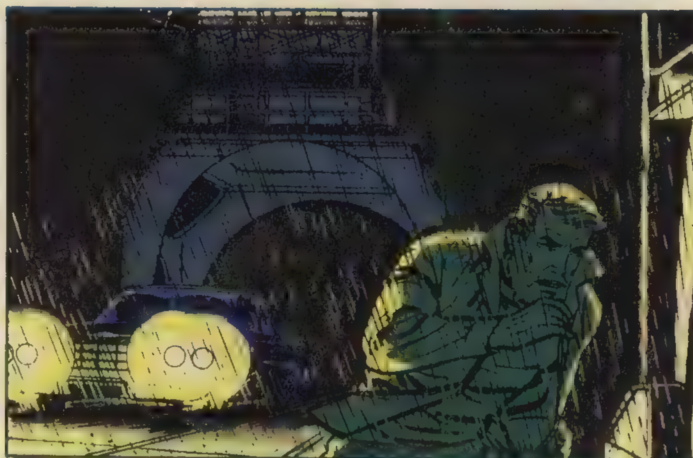
„Met Jackie Stewart aan het stuur is deze wagen een bedreiging voor de Lotus-Fords van Jim Clark en Phil Hill." Deze optimistische volzin kwam uit de praatgrage mond van Ken Tyrell, stalbaas van Matra International, kort na zijn terugkomst in februari uit Kyalami (Z.-Afrika), waar de Franse bolide met de nieuwe Ford-Cosworth V8 extreem zware beproevingen glansrijk had doorstaan. Het was geen bluf van de snelheidminnende houthandelaar. Maar wat heeft hij lang op de bevestiging van zijn prognose moeten wachten! In de Grote Prijs van Zuid-Afrika viel Jack in derde positie uit, na rondenlang het veld te hebben aangevoerd. De Matra-Ford — succesvol in de Formule-II-klasse — bleek toen nog niet rijp voor het supergeweld in Formule-I-races. In Madrid raakte Schotse Jack in de training geblesseerd, waardoor hij de Grand Prix van Spanje en Monaco als toeschouwer moest volgen. In België zou hij Tyrells woorden dan toch eindelijk waarmaken. En het lukte... bijna. Regelrecht naar de zege sturend, kwam hij in de laatste ronde een armzalige slok benzine tekort en verloor... Maar dan, Zandvoort 23 juni 1968: over het kletsnatte circuit dat zich door de, in regengordijnen gehulde, duinen slingert, ijlt een kleine lichtblauwe monoposto, luidruchtig, ongrijpbaar en ongenaakbaar naar een onbedreigde zege. Aan het stuurwieltje een laconieke piloot met een kleurrijke Schotse „tartan-band" om de witte helm: Jackie Stewart. De bolide: Ken Tyrells Matra-International met Ford-Cosworth V8-motor! Ruim anderhalve minuut daarachter — glorieus tweede — nòg zo'n slanke blauwe flits. Warempel alweer een Matra, en ditmaal volledig Frans met een gloednieuwe en imposante Matra-twaalfcilindermotor en een volbloed Fransman aan het roer, de 30-jarige Jean Pierre Beltoise. Matra imponeerde de wereld. Het pijlsnel naar de top van het race-circus geschoten Franse merk heeft tot verbazing van iedereen en tot vreugde van generaal De Gaulle, zijn visitekaartje nadrukkelijk gepresenteerd. De snelste van de Zandvoortse Matra's 1 en 2 is waarschijnlijk de volledig Franse bolide met de in eigen huis gebouwde Matra V-12. Beltoise liet in Zandvoort de snelste rondetijd voor zich afdrukken met een gemiddelde van 142,524 km/uur. Een zeer potente krachtbron, die Matra 12-cilinder, veruit de luidruchtigste van alle Formule-I-motoren en ook in uiterlijk opvallend door een grote oliekoeler opzij. Minder krachtig, maar wel zo betrouwbaar is de Ford Cosworth V 8 in de Matra International, een motor die dit raceseizoen ook de McLaren- en Lotusbolides met veel succes voortstuwt. Ga maar na, in de eerste vijf W.K.-races zorgden de Fordmotoren voor evenveel zegepralen. 420 pk bij 9000 t/min levert deze geweldenaar, die in feite uit twee Formule-II-viercilinders bestaat. En dan de lichtblauwe monoposto's zelf. Uiterst slanke en ranke renwagens die hun wegligging en rijkwaliteiten op het glibberige Zandvoortse circuit wel hebben bewezen! Geen grote wagens. In feite de kleinste renwagens van alle uitgerekte bolides in de Formule-I-klasse. Zó klein, dat achter de versnellingsbak een paar lachwekkend dunne „bumpertjes" moesten worden gemonteerd om niet ònder de maat te blijven. Tot en met uitgebalanceerde bolides, voorzien van Girlingremmen en een Howlandversnellingsbak en kwistig toegepast titaniummateriaal in de bewegende en roterende delen. Zeer licht, maar ontstellend duur spul, dat titanium. Maar ten gerieve van de generaal-lui-même en zijn heetgebakerde volgelingen mag geen enkel middel onbeproefd blijven om het „Vive la France, vive la République, vive Matra", op zeer vele internationale circuits, waar ook ter wereld, te laten weerklinken!

DE TERUGKEER VAN STEVE

DOOR JEAN GRATON

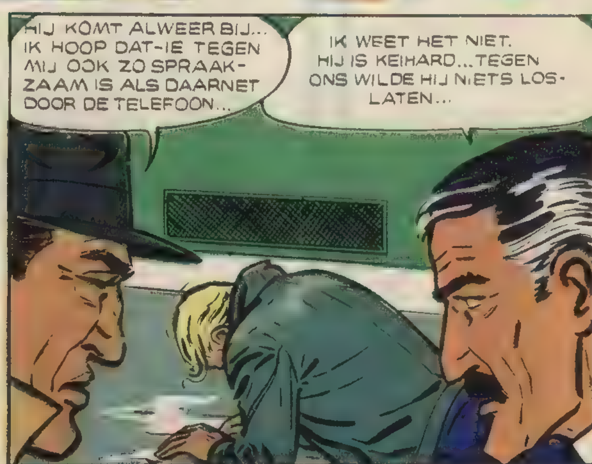

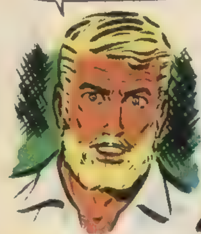

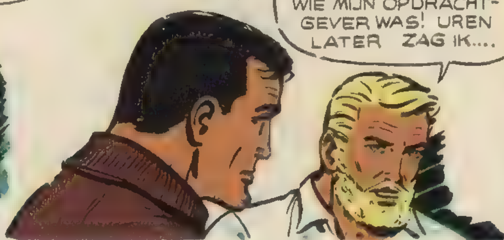

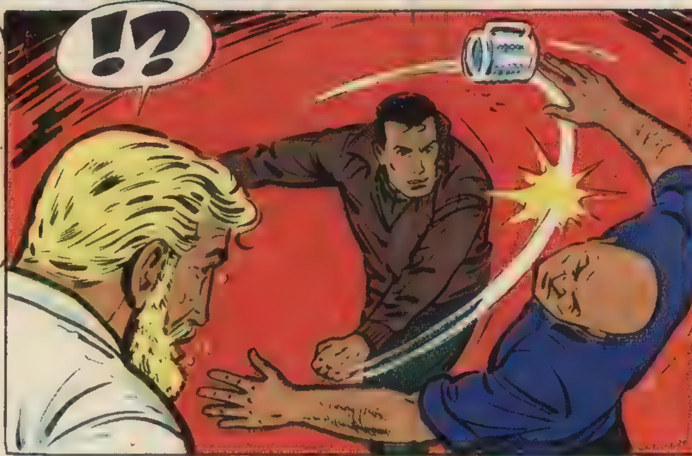

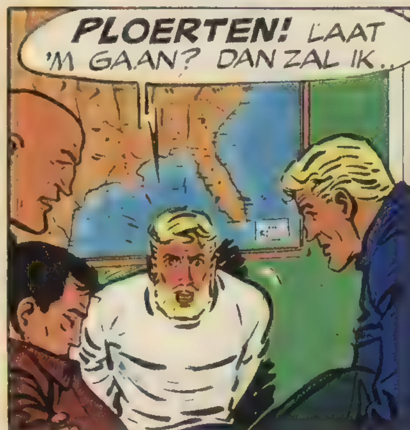

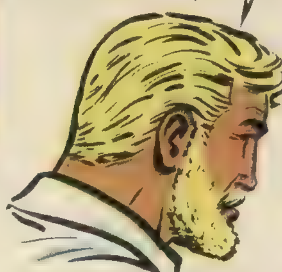

WARSON

EEN AVONTUUR VAN MICHEL VAILLANT

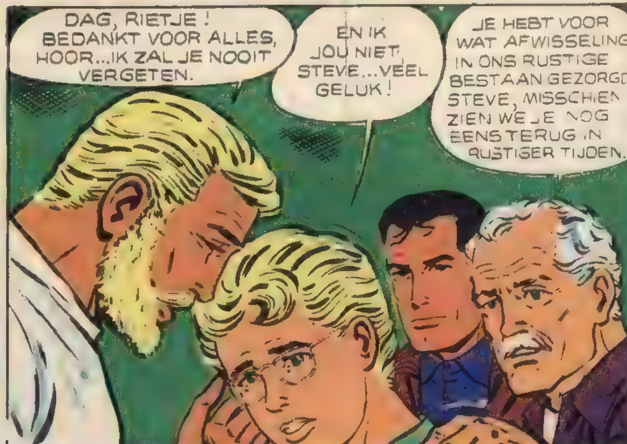

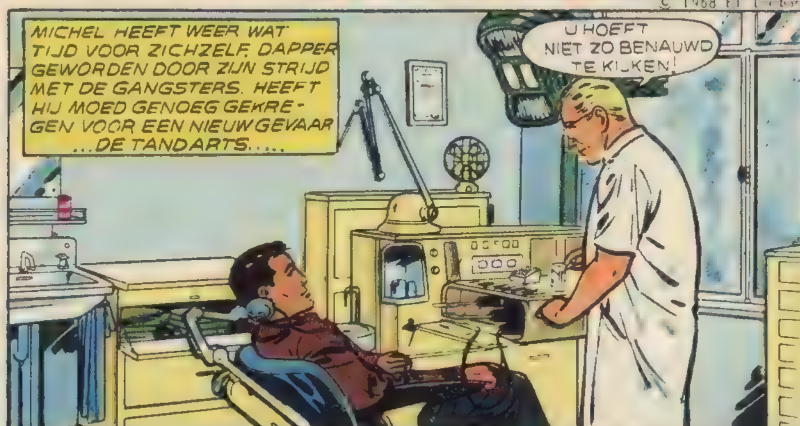

WORDT VERVOLGD

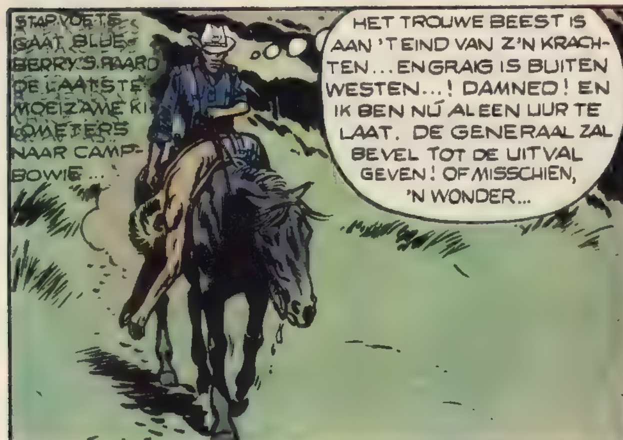
luitenant

BLUEBERRY

OP WEG N

Blueberry weet op het laatste ogenblik Graig te redden

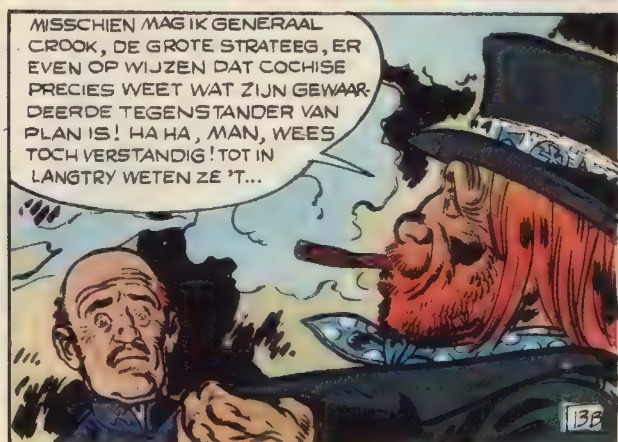

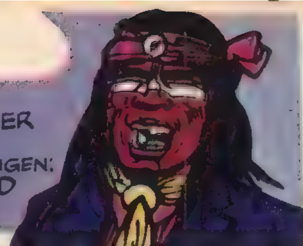

NAAR COCHISE

TEKST: CHARLIER

TEKENINGEN: GIRAUD

van de mielen. Maar als die poema er nu eens niet was geweest om de Apachen weg te lokken . .

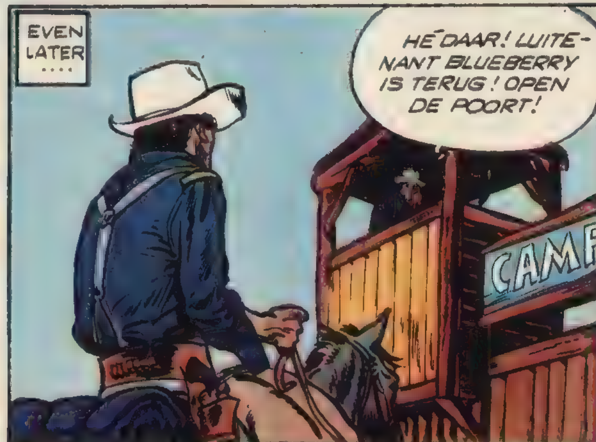

WORDT VERVOLGD

DE ROEP VAN DE WILDERNIS

DOOR JACK LONDON
ILLUSTRATIE RENE FOLLET

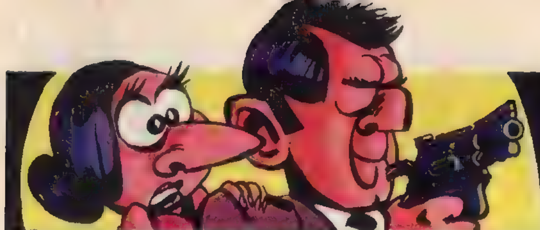
DE HOND VAN JOHN THORNTON

Alleen de sterksten kunnen het barre noorden overleven. Zo vergaat het 't span van Mercedes: het ijs draagt niet meer, de begeleiders en hun honden vinden een smartelijk einde in het kolkende rivierwater. Alleen Buck is aan de catastrofe ontkomen. Omdat hij het onheil voelde naderen en omdat John Thornton zich over hem heeft ontfermd. Buck heeft zijn laatste baas gevonden, de enige voor wie hij echte genegenheid kan opbrengen...

Toen de vorige december John Thorntons voeten bevroren, hadden zijn kameraden hem zo goed mogelijk verzorgd achtergelaten om te genezen. Zelf waren ze stroomopwaarts getrokken om bomen te kappen voor een vlot dat hen naar Dawson zou moeten brengen. Hij hinkte nog een beetje op het tijdstip dat hij Buck redde, maar met het aanhoudende warme weer herstelde hij al gauw helemaal. En hier, de hele lange lentedag luierend op de rivieroever, kijkend naar de stroom, loom luisterend naar het gefluit van de vogels, begon Buck langzaam weer op krachten te komen. Het is goed te rusten als je drieduizend mijlen hebt afgelegd en het viel niet te ontkennen dat Buck lui werd terwijl zijn wonden genazen, zijn spieren zwollen en het vlees weer op zijn botten terugkeerde. Trouwens, ze luierden allemaal — Buck, John Thornton, Skeet en Nig — wachtend op de komst van het vlot. Skeet was een kleine Ierse setter, die algauw vriendschap met Buck sloot omdat deze, halfdood, niet in staat was haar eerste toenadering af te wijzen. Nig, even vriendelijk, al toonde hij dat minder uitbundig, was een grote zwarte hond, half bloedhond, half jachthond, met ogen die lachten en een grenzeloze goedhartigheid. Tot Bucks verbazing toonden deze honden zich niet jaloers op hem. Ze leken even vriendelijk en grootmoedig als John Thornton zelf. Toen Buck weer op krachten was gekomen, betrokken zij hem in allerlei dolle spelletjes, waaraan ook John Thornton zelf meedeed omdat hij dat nu eenmaal niet kon laten, en op die manier buitelde Buck een nieuw bestaan binnen. Voor het eerst voelde hij liefde, echte hartstochtelijke liefde. Dit was iets anders dan de kameraadschap die hij Rechter-Miller en zijn zonen had toegedragen. Deze liefde, koortsig en brandend, aanbidding gelijk aan krankzinnigheid, kon alleen John Thornton in hem opwekken. De man had hem het leven gered, dat was al iets, maar bovendien bleek hij een ideale baas. Andere mannen zorgden goed voor hun honden uit plichtsgevoel en zakelijke overwegingen, maar hij zorgde voor het welzijn van zijn honden alsof ze zijn eigen kinderen waren, zo was hij nu eenmaal. Maar hoe groot Bucks liefde ook was, het primitieve instinct dat het noorden in hem had wakkergeroepen, bleef levend en werkzaam. Trouw en toewijding, maar ook woestheid en sluwheid kenmerkten hem. Hij was eerder een wilde hond die uit de wildernis te voorschijn was gekomen om bij John Thorntons vuur te zitten, dan een tamme hond uit het Zuiden. Gevoelens die ouder waren dan hijzelf, werden levend, de ongetemde hond, de halfwolf, de wilde wolf begon zich in hem te roeren, vooral als hij bij het vuur lag en droomde. En zó machtig begonnen deze oergevoelens te worden, dat het was alsof hij een roepstem uit de wildernis hoorde. Zo vaak als hij die roepstem opving, van ver tot hem doordringend, geheimzinnig lokkend, voelde hij zich gedwongen het vuur te verlaten en het woud in te gaan, steeds dieper en verder, tot waar de grond door geen mensen betreden was. Hij wist niet waarheen of waarom en dat vroeg hij zich ook niet af, want de roep van de wildernis was luid en gebiedend. Maar even vaak als hij werd weggelokt tot in de groene schaduwen van het onbetreden bos, zo vaak dwong zijn liefde voor John Thornton hem, weer terug te keren naar het vuur. Thornton alleen weerhield hem. De rest van de mensenwereld betekende niets. Voorbijgangers mochten hem vleien, daar bleef hij koud over, en als een man al te uitbundig werd, liep hij weg. Toen Thorntons compagnons, Pete en Hans, op het langverwachte vlot kwamen aanvaren, weigerde hij notitie van hen te nemen, tot hij geleerd had dat ze vrienden van zijn baas waren. Daarna verdroeg hij hen op een passieve manier, nam gunsten van hen aan alsof hij hun er een plezier mee deed. Ze waren van hetzelfde grootmoedige soort als Thornton, aardse, eenvoudig denkende mannen met heldere ogen, en vóór ze het vlot stroomafwaarts naar Dawson lieten varen, begrepen ze Buck en zijn manieren, en drongen niet aan op vriendschap, zoals met Skeet en Nig. Maar zijn liefde voor Thornton scheen toe te nemen.

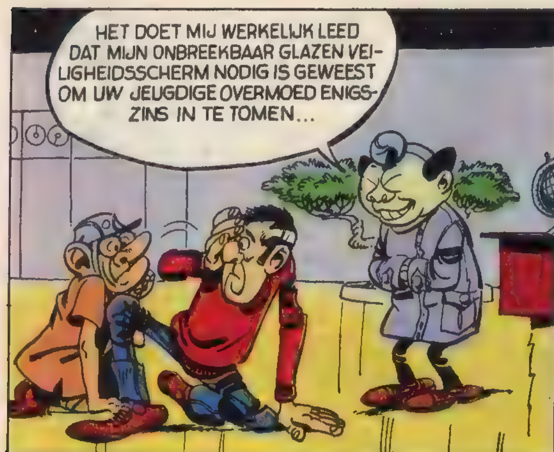
In Circle City, nog voor het jaar om was, kon Buck zijn gevoelens voor zijn baas daadwerkelijk bewijzen. Zwarte Burton, een kwaadaardige kerel, had ruzie gezocht met een „groentje" in de kroeg, toen Thornton goedgehumeurd tussenbeide kwam. Buck lag als gewoonlijk in een hoek, de kop op de poten, iedere beweging van zijn baas gade te slaan. Burton haalde uit zonder waarschuwing en gaf John Thornton een opstopper die hem deed rondtollen, zodat hij zich voor een val moest behoeden door de bar vast te grijpen. De omstanders hoorden een geluid dat geblaf noch gejank was, eerder een soort gebrul, en zagen Bucks lijf met een enorme sprong van de vloer komen, recht op Burtons keel toe. De man redde zijn leven door onwillekeurig zijn arm uit te steken, maar viel ruggelings neer, met Buck boven op hem. Buck liet de arm los, alleen om weer naar de keel te kunnen grijpen. Deze keer kon de man hem niet bijtijds afweren en werd zijn keel opengereten. Toen trokken de toegeschoten omstanders Buck weg; maar terwijl een dokter het bloed stelpte, liep hij woedend grommend heen en weer, bereid opnieuw aan te vallen, maar weerhouden door een haag van vijandige knuppels. De mannen beraadslaagden en kwamen overeen dat Bucks moordlustige aanval was uitgelokt en hij vrijuit ging; maar zijn reputatie was gevestigd en vanaf die dag was zijn naam bekend in elk kamp van Alaska. Later, in de herfst, redde hij John Thorntons leven op een heel andere manier. De drie compagnons loodsten een lange, smalle boot door een reeks stroomversnellingen van Forty-Mile-Creek. Hans en Pete begeleidden de boot vanaf de oever, hem afremmend met een dun Manilatouw, steun zoekend van boom tot boom, terwijl Thornton zich op de boot bevond, de vaart regelend met behulp van een lange stok en aanwijzingen schreeuwend naar de kant. Buck, op de oever, bleef bezorgd en gespannen met de boot meelopen, zijn blik onafgebroken op zijn baas gericht. Op een bijzonder moeilijk stuk, waar een paar rotsblokken net boven het water uitstaken, ver in de rivier, moest Hans het touw laten vieren en, terwijl Thornton de boot verder de stroom afboomde, langs de oever vooruit hollen tot hij verderop het touw weer kon straktrekken, als de rotsen gepasseerd waren. De boot kwam veilig langs de gevaarlijke plek en vlóóg stroomafwaarts, met duizelingwekkende snelheid, toen Hans het touw straktrok — te plotseling. Het vaartuig kantelde en Thornton werd eraf geslingerd en meteen door het woeste water meegevoerd naar het wildste gedeelte, waar geen zwemmer zich uit de bruisende kolken zou kunnen redden... Buck was prompt de rivier ingesprongen; en na driehonderd meter in de woeste stroom haalde hij zijn baas in. Toen hij voelde dat Thornton zijn staart vastgreep, begon hij naar de oever te zwemmen, met al zijn geweldige kracht. Maar het ging te langzaam en de snelheid van het water nam toe. Van beneden kwam een dreigend gebulder, waar de ziedende stroom nog woester werd en zich tussen de rotsblokken doorperste als door de tanden van een reusachtige kam. De zuiging van het water was verschrikkelijk en Thornton wist dat ze de oever niet zouden halen. Hij schuurde langs een rots, kneusde zich aan een tweede en botste met een dreunende slag tegen een derde. Buck loslatend, greep hij met beide handen de glibberige top vast en schreeuwde boven het gebulder uit: „Ga Buck! Ga!" Buck werd meegevoerd, verder stroomafwaarts, en was niet in staat zijn vaart af te remmen......

VOLGENDE WEEK:
„Nee, meneer, u kunt naar de hel lopen."

AGENT 327

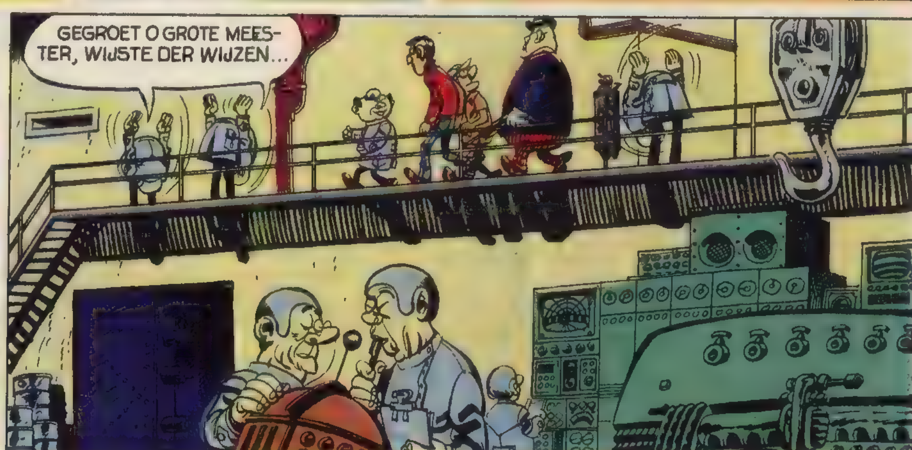
Na een serie halsbrekende avonturen ontmoet de wakkere IJzerbroot, vergezeld van de oceaanzeiler Tietjerksteradeel, zijn tegenstander Doctor Mayhe...

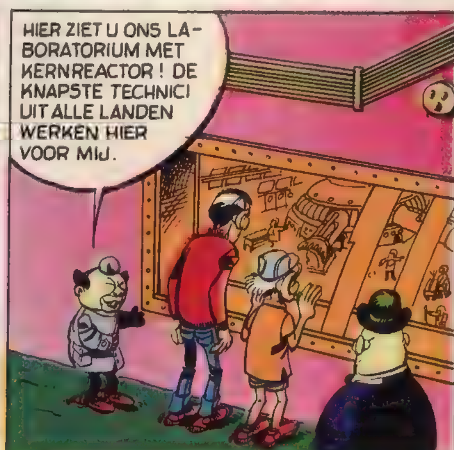

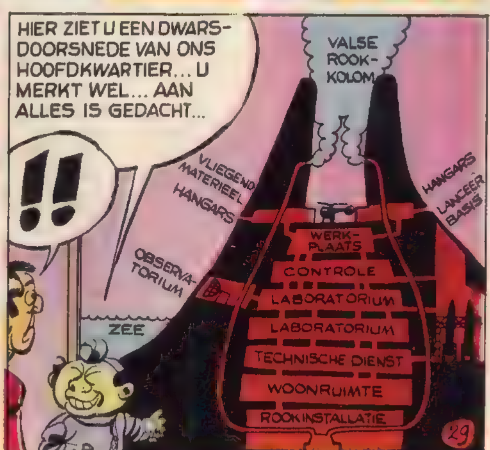

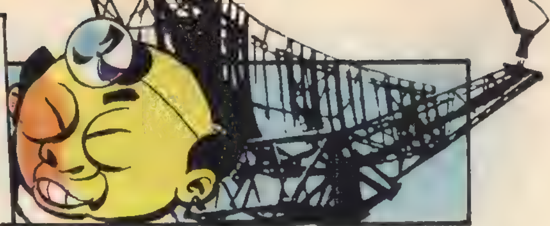

NAAM: IJZERBROOT,Hendrik
CODENUMMER: 327
DOSSIERVERWIJZING: zie onder M,(dossier Dr.Maybe)
OPDRACHT: nr.1 DE STEMKWADRATER
RAPPORT DOOR: Martin Lodewijk
OPMERKINGEN: vrijgegeven voor publicatie in PEP;
zie Alg.K.S.010-251610 ref.Deuxième Bureau,CIA,

DUPLICAAT

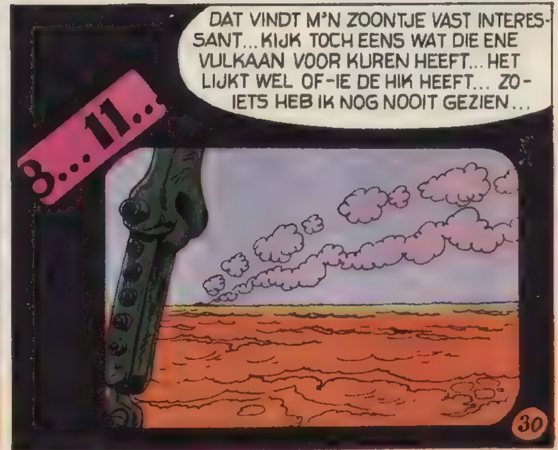

WORDT VERVOLGD

DE JACHT OP HET

DOOR E.P.JACOBS

Waar heeft Olrik Duranton gebracht? Pradier gelooft Sharkey niet als die zegt dat

BLAKE EN MORTIMER ZIJN MET COMMISSARIS PRADIER MEEGEREDEN NAAR'N GEBOUW VAN OPENBARE WERKEN...

COMMISSARIS, DIT IS DE CONCIERGE... HIJ WEET DE DEUR DIE TOEGANG GEEFT TOT DE CATACOMBEN...

PRACHTIG! WEET U BENEDEN OOK DE WEG?

ZEKER, MAAR VOOR WE NAAR BENEDEN MOGEN, MOET IK TOESTEMMING HEBBEN...

HET SPIJT ME, MAAR DAAR HEBBEN WE GEEN TIJD VOOR!

OP UW VERANTWOORDING DAN... GAAT U MAAR MEE.

DE POLITIEMANNEN VOLGEN DE CONCIËRGE...

DE INGANG IS DAAR LINKS.

VOORZICHTIG! DE TRAP IS STEIL!

NA ONGEVEER TACHTIG TREDEN TE ZIJN AFGEDAALD, KOMEN DE MANNEN IN EEN VOCHTIGE ONDERAARDSE GANG DIE ZO'N DERTIG METER BREED IS EN TWEE METER HOOG...

KIJK! WE MOETEN ZORGEN DE ZWARTE STREEP OP HET PLAFOND NIET UIT 'T OOG TE VERLIEZEN..

BEGREPEN!

EN SHARKEY! WAAR HANGT OLRIK UIT?

EHH.. OH, DAT 'S 'N STUK VERDER KOM MAAR MEE!

DE ONDERAARDSE GANG WORDT SPOOKACHTIG VERLICHT DOOR DE ZAKLANTAARNS VAN DE MANNEN... OP VERSCHILLENDE PLAATSEN ZIJN ONDERWEG ZIJGANGEN ZICHTBAAR, MAAR HEKKEN VERSPERREN DE TOEGANG....

WAT 'N GELUK DAT DIE CONCIËRGE DE WEG WEET!

ZEG DAT WEL: IK ZOU HIER NIET GRAAG VERDWALEN!

ZE ZEGGEN DAT DIT GANGENSTELSEL 300 KILOMETER LANG IS!

ALS GANZEN ACHTER ELKAAR LOPEN LIGT ME NIET!

INDERDAAD! ALS ER WAT GEBEURT, KAN NIEMAND IETS DOEN!

NEE, VOOR DE LOL KOM JE HIER NIET!

DAT DOET ME DENKEN AAN DIE KNAAP HIER UIT DE BUURT DIE KLANDESTIEN WAT DRANK WILDE GAAN HALEN UIT DE KELDER VAN 'N GROTE WIJNHANDEL, VIA DEZE GANGEN... MAAR HIJ VERDWAALDE HOPELOOS...

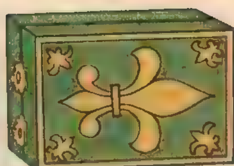
TJA... EN TOEN ZE 'M ELF JAAR LATER TERUGVONDEN, WAREN Z'N SCHOENZOLEN HELEMAAL VERSLETEN!

TROUWENS.. NOG NIET ZO LANG GELEDEN IS EEN LEERLING VAN 'N TECHNISCHE SCHOOL...

ZEG, HOU OP! WETEN JULLIE NIKS VROLIJKERS?

39

HALSSNOER

EEN AVONTUUR VAN
BLAKE EN MORTIMER

Olrik z'n hoofdkwartier in de catacomben heeft. Bij wijze van uitzondering spreekt de schurk dit keer echter de waarheid ....

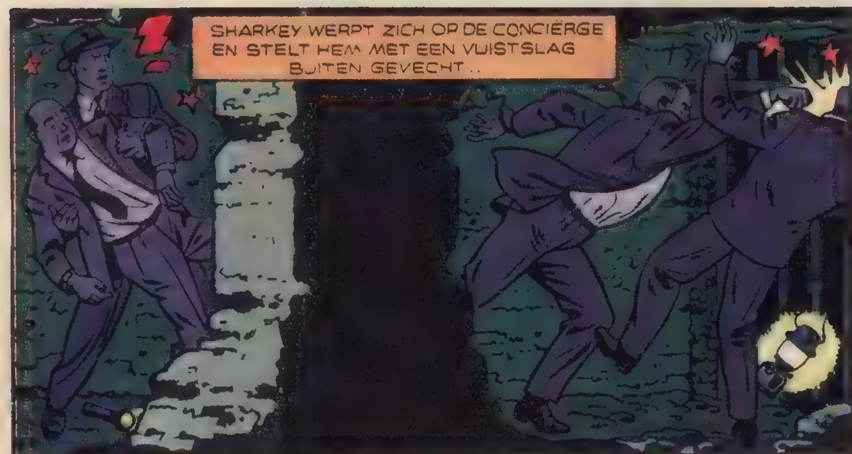

WORDT VERVOLGD

I LOVE GEORGIE BEST!

Wie is de mooiste voetballer van 't jaar? George Best, menen de lezeressen van het Engelse weekblad FAB unaniem! En dat terwijl vierhonderd Engelse sportjournalisten Sjors ook al tot de „Voetballer van het jaar" hadden uitgeroepen.

JULIE ANDREWS kreeg ƒ 3,5 milj. voor één optreden.

KASSA!

ALTIJD LEUK OM ONDERWEG AANSPRAAK TE HEBBEN!

PSSS.. PSSST... PSSST...

De fluisterende 500 cc/standaard-BMW van Herbert Spahn werd voor de 25ste maal naar de zege gestuurd. Gevolg: Herbert staat aan de top van de Nederlandse motorrijderswereld.

ZE KAN 'M TOCH MOEILIJK UIT DOEN!

PETER SELLERS kwam op de set in Hollywood, zag de knalrode jurk van de scriptgirl en werd daarvan zó iebelig dat hij riep: „Andere jurk of ik ga weg!" Sellers heeft overwonnen.

BAH!

ZO'N GORDIJN BLIJKT TÒCH NOG WEL 'NS OPENGESCHOVEN TE WORDEN!

onherkènbaar!

Mia Ferrow is naar de transmediterende Maharishi geweest, die haar prompt tot een van zijn betere leerlingen uitriep. Dat had tot gevolg dat ze net als de Beatles de volle prijs moest betalen voor zijn lessen. Nu is ze weer terug en niemand die haar nog herkent. „Jonger geworden", roept men. „Nog actiever", zeggen anderen. Ze gaat spelen in „Secret Cermony".

IDEAS

OCH, 'T IS WEER 'NS WAT ANDERS....

HORT SIK! IK WIL NU EINDELIJK WEL 'NS PAELLA ETEN!

Misschien zijn ze al in Spanje: de 21-jarige Marie Maurice van Geel uit Rotterdam èn haar paard. Eerst moest Marie sparen voor de aankoop van haar vervoermiddel en toen wilden haar ouders dat ze pas wegging als ze meerderjarig is. Ze zijn nu samen vertrokken.

Dusty Springfield heeft zich van haar manager Vic Billings vrijgemaakt. Vic wilde niet op àl haar buitenlandse tournees mee. Dusty zoekt nu 'n persoonlijke manager zonder wagenvrees.

BEACH BOYS

Uit Beverly Hills bereikt ons het bericht dat THE BEACH BOYS komende herfst een Europese tournee gaan maken. Een bijzonderheid is dat de BB's ook de landen achter het „ijzeren gordijn" aandoen. Dat is dan de eerste Amerikaanse pepgroep.

Een maand lang heeft Radio Vaticana oprechte pop en beat uitgezonden. Maar „hogerhand" greep in. Het mocht niet meer. Voortaan zal Vaticana weer uitsluitend uitzendingen verzorgen waar geen jongere naar luistert.

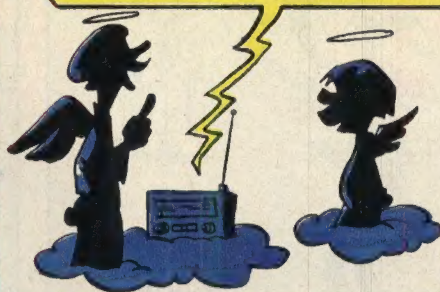

FOTO-LINNEN

Het is er weer: fotografisch linnen. De ijverige amateur-fotograaf (pas toch op voor stof in de doka!) kan er alles van maken: kussenovertrekjes, vechtpetten, exclusieve zakdoeken, lampekappen, schilderijen op echt linnen — overschilderen dus! — enz.

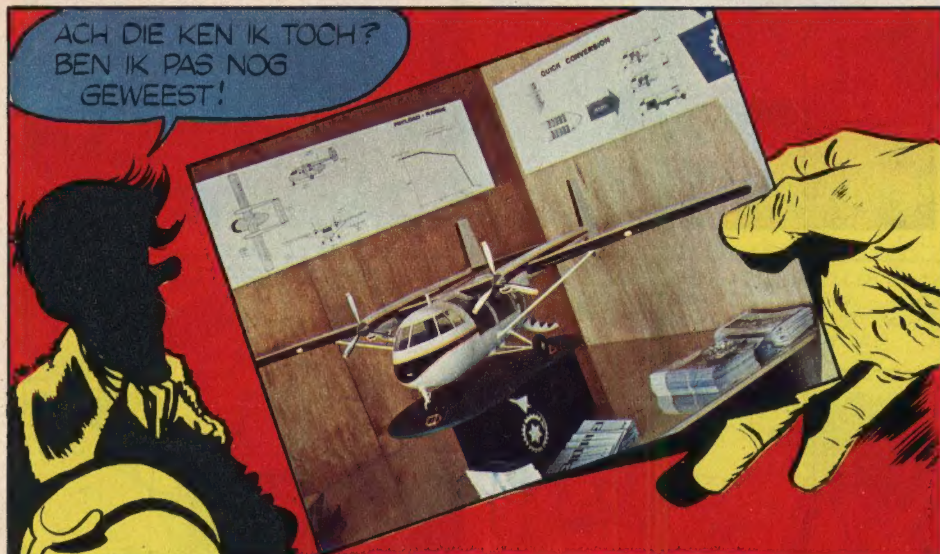
André Jansen

is de broer van de talentvolle Harrie en Jan. André moet je in de gaten houden, want wij voorspellen hem een gouden toekomst.

SUPERDEN TWIGGY mag Rusland niet in. Le Literaturnja Gazeta heeft haar beschreven als... een instrument van het kapitalisme.

De eigen Israëlische vliegtuigfabrieken (er werken 6000 mensen) hebben van de Amerikaanse fabriek Aero Commander alle rechten van de Jet Commander gekocht. Voortaan mag er dus geen enkele meer in Amerika worden gebouwd en wel in Israël. Hij heet nu Arava en 't is een STOL-vliegtuig.

SAMENSTELLING: HENK ALBERS

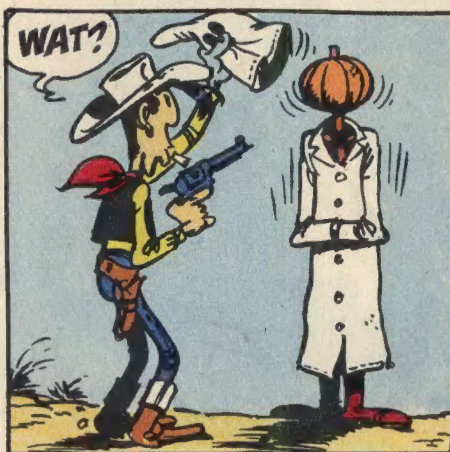

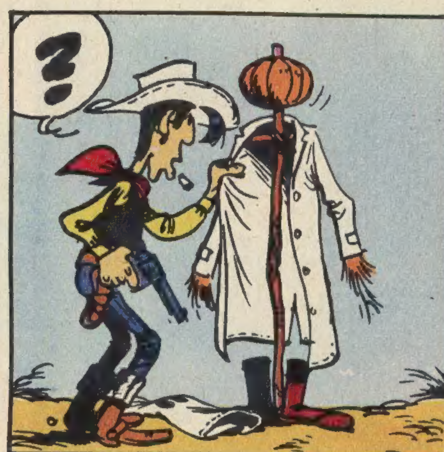
LUCKY LUKE

TEKENINGEN: MORRIS TEKST: GOSCINNY

DE

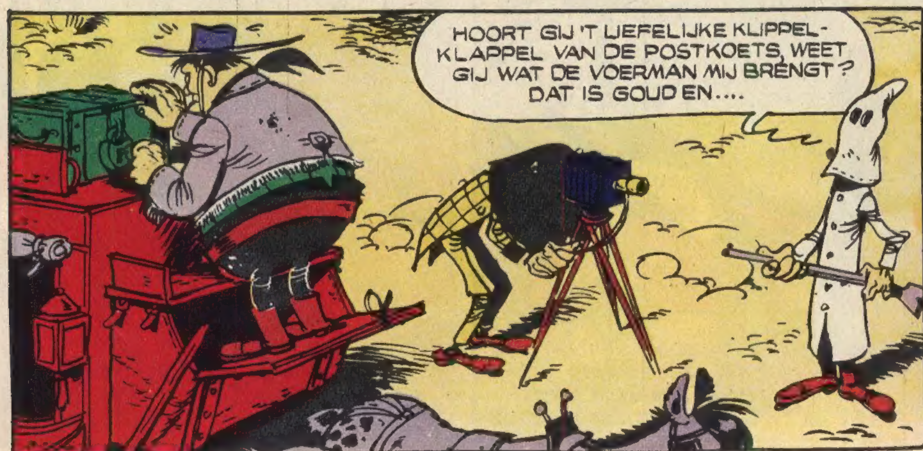

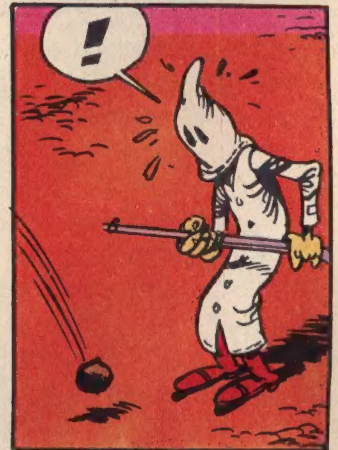
POSTKOETS

Is het onvoorstelbare gebeurd? Moet Lucky Luke het goud, na het uit handen van alle schurken van het Wilde Westen te hebben gehouden, nú overgeven aan de ex-schoolmeester Bart?

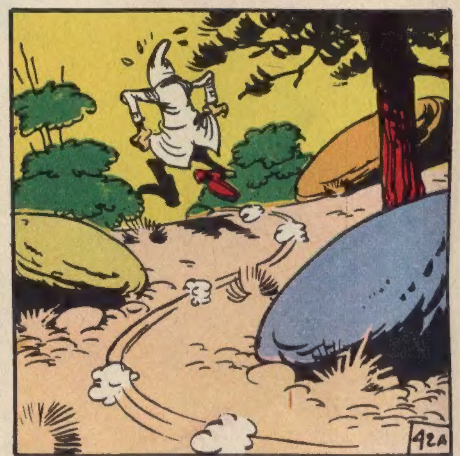

WORDT VERVOLGD